Sag 193/87 R

Henri Maurissen
mod
Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse«

Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Tredje Afdeling den 10. juli 1987 3445

Sammendrag af kendelse

Særlige rettergangsformer — udsættelse af en retsakts gennemførelse — foreløbige forholdsregler — betingelser — alvorlig skade som vanskeligt kan genoprettes
(Procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR
DOMSTOLENS TREDJE AFDELING
10. juli 1987 *

I sag 193/87 R,

Henri Maurissen, tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat J.-N. Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Y. Hamilius, 11, boulevard Royal,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, ved Michaël Becker og Marc Ekelmans, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Revisionsretten, 29, rue Aldringen, Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om udsættelse af gennemførelsen af to afgørelser truffet af Revisionsrettens formand, hvorved denne henholdsvis den 17. marts 1987 gav Revisionsrettens interne budtjeneste instruks om indtil videre ikke at medvirke ved omdeling af fagforeningsmeddelelser og henholdsvis den 31. marts 1987 afslog at indrømme repræsentanter for Union Syndicale (en fagforening for EF-ansatte) tjenestefrihed til at deltage i møder i et samrådsudvalg,

har

FORMANDEN FOR DOMSTOLENS TREDJE AFDELING

i medfør af procesreglementets artikel 9, stk. 4, og artikel 96

afsagt følgende

Kendelse

1 I en meddelelse af 26. februar 1987 til Revisionsrettens personale vedrørende Revisionsrettens hensigter i forbindelse med dens budgetoverslag for regnskabsåret 1988 kritiserede Union Syndicale's afdeling i Luxembourg, at antallet af midlertidigt ansatte skulle forøges. Det hed i meddelelsen, at en sådan forøgelse af antallet af midlertidigt ansatte ikke alene var et indgreb i de EF-ansattes stilling, men også var en trussel mod Revisionsrettens uafhængighed og kunne være en hindring for, at Revisionsretten udførte sine opgaver som kontrolinstans for EF's finanser.

2 Under meddelelsen fra Union Syndicale var anført navnene på medlemmerne af fagforeningens forretningsudvalg, derunder Henri Maurissen som den eneste tjenestemand ved Revisionsretten. Den 17. marts 1987 sendte Revisionsrettens formand Henri Maurissen et brev, hvori han kritiserede meddelelsens form og indhold, og hvori han meddelte, at han havde besluttet indtil videre at forbyde den interne budtjeneste at udbringe meddelelser fra fagforeningerne, og at udbringningen af disse meddelelser skulle foregå gennem personaleudvalget eller foretages af fagforeningerne selv.

3 Den 11. marts 1987 havde generalsekretæren for Union Syndicale's afdeling i Luxembourg givet Revisionsrettens formand meddelelse om, at der var blevet oprettet en fagforeningsdelegation ved Revisionsretten; generalsekretæren anmodede samtidig om, at der blev indrømmet tjenestefrihed til de medlemmer af fagforeningsdelegationen, som måtte blive udpeget til at deltage i møder vedrørende personaleanliggender med Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Der var særlig tale om møder i et samrådsudvalg, Rådet havde nedsat i juni 1981 med det formål at sætte Rådet i stand til at træffe afgørelser i personaleanliggender på det bedst mulige grundlag. Samrådsudvalget består af repræsentanter for medlemsstaterne og institutionerne og af repræsentanter for personalet, udpeget af fagforeninger og faglige sammenslutninger.

4 I en skrivelse af 31. marts 1987 til Union Syndicale's generalsekretær tog Revisionsrettens formand oprettelsen af fagforeningsdelegationen til efterretning, men meddelte samtidig, at anmodningen om tjenestefrihed ikke kunne imødekommes. Afslaget var formuleret således:

»Ved artikel 24 a i Vedtægten for Tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber anerkendes det ganske vist, at alle tjenestemænd har foreningsfrihed, men kun de opgaver, som udføres af medlemmer af personaleudvalget og af tjenestemænd, som af personaleudvalget er udpeget til at deltage i et organ, der er foreskrevet i tjenestemandsvedtægten eller oprettet af vedkommende institution, betragtes i tjenestemandsvedtægten som opgaver, der indgår blandt dem, tjenestemændene har pligt til at udføre i deres institution.«

I mellemtiden havde Henri Maurissen anmodet om tjenestefrihed for at kunne deltage i et møde i samrådsudvalget i Bruxelles. Anmodningen blev afslået med samme begrundelse ved skrivelse af 25. marts 1987 fra kontorchefen for Revisionsrettens afdeling for »Administration og Personale«.

5 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 22. juni 1987, har Henri Maurissen anlagt sag med påstand om annullation af de afgørelser, Revisionsrettens formand har truffet henholdsvis den 17. og den 31. marts 1987.

6 Ved begæring om foreløbige forholdsregler, indgivet samme dag, har sagsøgeren, i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 4, nedlagt påstand om, at gennemførelsen af afgørelserne udsættes, indtil Domstolen har afsagt dom i hovedsagen. Sagsøgeren har ligeledes nedlagt påstand om, at Domstolen pålægger Revisionsretten dels at lade vedkommende tjenestegren omdele ethvert skrift eller enhver meddelelse fra organisationer, der repræsenterer personalet, til samtlige an-

satte, dels at give sagsøgeren tilladelse til, som et led i tjenesten, at deltage i alle møder i samrådsudvalget.

7 Til støtte for sine påstande har Henri Maurissen fremført to anbringender. Det første anbringende, der særligt vedrører påstanden om, at gennemførelsen af afgørelsen af 17. marts 1987 udsættes, går ud på, at administrationen har tilsidesat sin bistandspligt over for de ansatte, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 24 a. Denne bistandspligt indebærer, at institutionerne skal give deres tjenestegrene instruks om at udbringe alle oplysninger fra de fagforeninger, der repræsenterer personalet, til de ansatte, således at fagforeningerne fuldt ud kan udøve de rettigheder, de har ifølge Domstolens praksis. Med hensyn til påstanden om, at gennemførelsen af afgørelsen af 31. marts 1987 udsættes, har sagsøgeren anført, at afgørelsen er i strid med princippet om, at tjenestemændene skal behandles lige, idet der af alle de øvrige institutioner indrømmes tjenestefrihed for de fagforeningsrepræsentanter, der repræsenterer de ansatte i institutionerne. I samme forbindelse har sagsøgeren anført, at Revisionsretten sender ansatte på tjenesterejsevilkår til at repræsentere den som institution under møderne i samrådsudvalget, mens de ansatte i Revisionsretten, som følge af formandens afgørelse, overhovedet ikke er repræsenteret.

8 Som begrundelse for, at de foreløbige forholdsregler, der er nedlagt påstand om, er uopsættelige, har sagsøgeren anført, at det fremgår af den rådsafgørelse, hvorved samrådsproceduren blev indført, at fagforeningerne og de faglige organisationer ikke alene har ret, men også pligt til at deltage i møderne i samrådsudvalget. Udvalget afholdt møder den 27. marts og den 19. juni 1987 for at behandle det ekstraordinære krisefradrag, der blev indført ved tjenestemandsvedtægtens artikel 66 a, og der skal afholdes flere møder om samme emne med regelmæssige mellemrum. Betydningen af, at de ansatte ved Revisionsretten er repræsenteret i udvalget, fremgår også af, at Domstolen i dom af 3. juli 1985 (Abrias m. fl. mod Kommissionen, sag 3/83, Sml. s. 1995, 2003) har omtalt den betydningsfulde rolle, de mest repræsentative faglige organisationer for Fællesskabernes personale har spillet i forbindelse med det ekstraordinære krisefradrag.

9 Revisionsretten har påstået begæringen om foreløbige forholdsregler afvist. Til støtte herfor har Revisionsretten anført, at de afgørelser, sagsøgeren har påstået ophævet, ikke er bebyrdende for ham. Dette gælder afgørelsen af 17. marts 1987, idet den ikke kan påvirke sagsøgerens retsstilling i henhold til vedtægten, og afgørelsen af 31. marts 1987, fordi den er rettet til Union Syndicale's generalsekretær. Desuden har Revisionsretten anført, at der ikke på dette område gælder bestemmelser, som er fælles for institutionerne eller er udstedt af Revisionsretten, og at

Revisionsretten derfor ikke kan være forpligtet til at lade fagforeningerne benytte rettens interne budtjenste eller at indrømme tjenestefrihed, hverken i medfør af bistandspligten eller ligebehandlingsprincippet.

10 Revisionsretten har endvidere anført, at betingelserne for at tage en begæring om foreløbige forholdsregler til følge, nemlig at der foreligger uopsættelighed og fare for, at der lides skade, ikke er opfyldt. Afgørelsen af 17. marts 1987 kan ikke medføre, at der opstår en uoprettelig skade, idet meddelelser fra fagforeningerne kan omdeles på anden måde end gennem den interne budtjeneste, hvilket i øvrigt også faktisk sker. Desuden er der intet til hinder for, at sagsøgeren deltager i samrådsudvalgets møder, idet han kan benytte sine feriedage dertil, og han vil, hvis Domstolen i overensstemmelse med sagsøgerens påstande i hovedsagen annullerer afgørelsen af 31. marts 1987, kunne få godskrevet feriedagene.

11 Med henblik på afgørelsen af, om sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler kan tages til følge, bemærkes, at indbringelse af en klage over en afgørelse ikke har opsættende virkning, jfr. Traktatens artikel 185. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt.

12 Det følger af artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at der kan træffes afgørelse om udsættelse af fuldbyrdelsen eller andre foreløbige forholdsregler, hvis det godtgøres, at sådanne forholdsregler er uopsættelige for at undgå en alvorlig skade, som vanskeligt kan genoprettes, og nødvendigheden af den begærede forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

13 På grundlag af disse bestemmelser og den praksis, de har givet anledning til, skal det afgøres, om begæringen kan tages til følge.

14 Det findes ikke påkrævet at tage stilling til, om de af sagsøgeren fremførte anbringender kan begrunde de påståede forholdsregler, idet det ikke kan antages, at betingelsen om uopsættelighed og en alvorlig skade, der vanskeligt kan genoprettes, er opfyldt.

15 For det første bemærkes, med hensyn til påstanden om, at gennemførelsen af afgørelsen af 17. marts 1987 udsættes, at sagsøgeren i begæringen ikke har fremført omstændigheder, som kan godtgøre, at denne betingelse er opfyldt. Det af sagsøgeren fremførte vedrører udelukkende behovet for at afværge den skade, han lider ved, at afgørelsen af 31. marts 1987, hvorved hans ansøgning om tjenestefrihed blev afslået, gennemføres straks, og ikke afgørelsen af 17. marts 1987. Omvendt anfører sagsøgeren ikke, af hvilken grund forbudet mod at uddele fagforeningsmeddelelser gennem den interne budtjeneste kan medføre, at han lider en alvorlig skade, der vanskeligt kan genoprettes, eller af hvilke hensyn det skulle være uopsætteligt at få ophævet forbudet.

16 I øvrigt fremgår det af andre processkrifter i sagen og af de mundtlige forhandlinger for Domstolen, at den afgørelse, Revisionsrettens formand har truffet, ikke forhindrer, at meddelelser fra fagforeningerne omdeles til personalet, idet det tillades fagforeningerne at omdele meddelelserne på anden måde, bl. a. ved, at foreningernes ledelse eller medlemmer selv uddeler dem.

17 For det andet bemærkes, med hensyn til påstanden om, at gennemførelsen af afgørelsen af 31. marts 1987 udsættes, at det fremgår af de bemærkninger, Revisionsretten har fremsat, at denne ikke har forbudt — og heller ikke for fremtiden har til hensigt at forbyde — sagsøgeren at deltage i møderne i samrådsudvalget. Afslaget på sagsøgerens ansøgning om tjenestefrihed forhindrer ham således ikke i at deltage i møderne, idet han kan benytte sine feriedage dertil. Såfremt Domstolen ved afsigelsen af dommen i hovedsagen måtte annullere afgørelsen af 31. marts 1987, er intet til hinder for, at de feriedage, der måtte være benyttet, godskrives sagsøgeren.

18 Sagsøgeren har under sagens behandling anført, at han deltager i kurser og aflægger prøver ved Centre Universitaire i Luxembourg, hvorfor det antal feriedage, han råder over til det nævnte formål, er meget begrænset. Hertil bemærkes, at det ikke er godtgjort, at denne omstændighed, som i øvrigt beror på sagsøgerens eget valg, skulle gøre det umuligt for ham at deltage i samrådsudvalgets arbejde. Det må derfor lægges til grund, at der ikke ved afgørelsen kan forvoldes sagsøgeren en alvorlig skade, som vanskeligt kan genoprettes, således at det ville være berettiget at udsætte gennemførelsen.

19 Herefter vil begæringen om foreløbige forholdsregler ikke kunne tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR DOMSTOLENS TREDJE AFDELING

efter at have hørt generaladvokaten og før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 10. juli 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for Tredje Afdeling